Dosarul nr.3-3883/2024

HOTĂRÎRE
În numele legii

23 mai 2025 **mun.Chişinău**

Judecătoria Chișinău (Sediul Rîșcani)
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Veronica Jomiru-Niculiță
Grefier Victorița Colesnic

În lipsa *participanților la proces înștiințați legal,*

a judecat în ședință publică acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de a judecat depusă de Storojuc Victor către Consiliul pentru Egalitate privind anularea deciziei nr.***** din 28.06.2024 privind declararea ca inadmisibilă a plângerii cu obligarea emiterii actului administrative favorabil,

a c o n s t a t a t :

Aspecte de procedură.

La 12.08.2024, *reclamantul* Storojuc Victor a depus cerere de chemare în judecată împotriva *pârâtului* Consiliului pentru Egalitate privind anularea deciziei nr.***** din 28.06.2024 privind declararea ca inadmisibilă a plângerii cu obligarea emiterii actului administrative favorabil (f.d.4-13).

Potrivit fișei de repartizare la 12.08.2024, acțiunea a fost repartizată, în mod aleatoriu, judecătorului, Negurița Veaceslav, iar ca urmare a admiterii abținerii, cauza a fost repartizată în mod aleatoriu judecătorului, Veronica Jomiru-Niculiță. Prin încheierea din 30.08.2024 s-a dispus pregătirea cauzei de contencios administrativ pentru dezbateri judiciare (f.d.39-40, 42-43).

Pretențiile și argumentele reclamantului.

Prin cererea de chemare în judecată, reclamantul a solicitat:

-anularea deciziei Consiliului pentru Egalitate nr.***** din 28.06.2024 ca fiind neîntemeiată cu obligarea autorității pârâte de a examina şi a constata faptul descriminării de către conducerea Agenției Naționale Transport Auto (în continuare ANTA) a drepturilor în muncă a reclamantului.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, Storojuc Victor s-a adresat către Consiliul pentru Egalitate cu o plîngere referitor la admiterea de către angajator, Agenția Națională Transport Auto a acțiunilor de descriminare la locul de muncă.

Indică faptul că a activat în cadrul Agenției Naționale Transport Auto, din luna aprilie anul 2015 până la 01.07.2022, în funcția de inspector superior, inspector principal al Direcției Control Transport Rutier Autogări şi Protecția Consumatorului, apoi în funcția de inspector principal al Direcției Control Transport Rutier.

La 01.12.2023 a intrat în vigoare Hotărîrea Guvernului nr.890 din 01.12.2023 cu privire la aprobarea modificărilor ce operează în unele hotărîri ale Guvernului (eficientizarea activității Agenției Naționale Transport Auto), care prevede reorganizarea unor direcții ANTA, inclusiv şi a Direcției Control Transport Rutier în care activa în calitate de inspector principal.

Scopul hotărârii de Guvern a fost delimitarea atribuțiilor exercitate de către Direcția Control Transport Rutier şi Direcția Activități Conexe Transportului Rutier şi constituirea altor trei direcții cu drept de control şi anume:

- Direcția Supraveghere şi Control Operațiuni de Transport rutier;
- Direcția Supraveghere şi Control Activități Conexe și Conformare;
- Direcția Suport şi Protecție Consumatori, cu menţinerea numărului funcţiilor de unități de personal din cadrul Direcţiei Control Transport Rutier.

Astfel, în contextul executării prevederilor hotărârii menționate, ANTA urma să reîncadreze personalul din Direcția Control Transport Rutier şi Direcția Activități Conexe Transportului Rutier în Direcții cu drept de control şi anume: Direcția Supraveghere şi Control Operațiuni de Transport rutier; Direcția Supraveghere şi Control Activități Conexe și Conformare; Direcția Suport şi Protecție Consumatori, dar nu să distribuie acești slariați în alte funcții vacante din cadrul agenției în contextul în care numărul de unități, în urma reorganizării s-a mărit, dar nu s-a miscșorat.

La 02.01.2024, împreună cu alți colegi de serviciu a semnat ordinul nr.***** din 02.01.2024 cu privire la preavizare, prin care a fost preavizat despre modificarea structurii şi organigramei Agenției Naționale Transport Auto, și intrarea în vigoare a noului stat de personal cu nr.272 din 28.12.2023, avizat pozitiv de către Cancelaria de Stat.

Astfel, la data de 05.01.2024, împreună cu colegul de serviciu Sergiu Cebotari, la fel inspector principal al Direcţiei Control Transport Rutier au fost învitați în Serviciul Resurse Umane, unde i-a fost prezentată pentru semnare oferta funcției de specialist principal în cadrul Direcţiei Analiza Riscurilor, Planificare şi Raportare al Agenției, funcția care nu este identică funcției deținute şi este o funcție cu un nivel mai jos şi respectiv cu un salariu foarte scăzut faţă de funcția în care a fost angajat.

Remarcă că colegului său Sergiu Cebotari, i-a fost înaintată funcția de inspector principal în cadrul Direcției Supraveghere şi Control Activități Conexe şi Conformare al Agenţiei.

După ce au făcut cunoștință cu aceste oferte de funcții, din cauza că acestea nu erau identice funcțiilor deținute până la reorganizare, nu a fost deacord cu funcțiile înaintate.

Ulterior, după convorbirea cu directorul ANTA, colegului său i-a fost înaintată o altă ofertă şi anume funcția de inspector principal în cadrul Direcţiei Supraveghere şi Control Operațiuni de Transport Rutier al Agenției, adică o funcție analogică şi identică celei deținute până la reorganizare, însă reclamantului, ca urmare a convorbirii cu directorul ANTA, nu i-a fost prezentată o altă ofertă, însă i s-au solicitat rezultatele activității pentru perioada anului 2023, cu promisiunea că va fi anunţat suplimentar.

Din discuții cu alți colegi de serviciu, care la fel au semnat ordinul nr.***** din 02.01.2024 cu privire la preaviz, de la nimeni nu au fost solicitate rezultate de activitate pentru perioada anului 2023.

Punctează că nu i-a fost prezentată o altă ofertă de funcție şi careva argumente la acest subiect nu i-au fost aduse, din ce constată faptul că astfel de acţiuni reprezintă o discriminare şi o răfuială din partea conducătorului agenţiei.

De asemenea, mai mulți angajați din cadrul Direcţiei Control Transport Rutier, care sunt simpatizanţi şi fac parte din cercul de persoane apropiate a actualei conducere a Agenţiei, pe ascuns, în biroul de serviciu a directorului Agenției le-au fost prezentate pentru semnare oferte de funcții corespunzătoare, adică egale şi identice funcţiilor deținute până la preavizare, ceea ce nu a fost efectuat în raport cu reclamantul.

La 05.02.2024, în adresa conducerii ANTA a depus o cerere de transfer, înregistrată cu nr.01/732, prin care a solicitat transferul într-o funcție echivalentă de inspector principal în cadrul direcțiilor nou formate, reorganizate, însă prin răspunsul nr.02/2-1-744 din 12.02.2024 a fost informat despre refuzul angajatorului de a fi transferat într-o funcție echivalentă de inspector principal în cadrul direcțiilor nou formate, reorganizate.

În urma reorganizării, au fost înaintate și aprobate pentru mai mulți angajați funcții egale, identice sau analoage față de cele deținute până la reorganizare, precum și a promovat mai mulți angajați, a celor comozi, în funcții mai superioare decât cele deținute anterior reorganizării, fapt ce nu a fost efectuat în raport cu reclamantul prin ce se consideră discriminat la locul de muncă.

Notează că prin ignorarea în totalmente a prevederilor Hotărîrii Guvernului nr.890 din 01.12.2023 de către conducerea agenţiei în privința sa și a altor 9 persoane se realizează acțiuni de discriminare la locul de muncă.

La fel, a punctat că pe pagina oficială a agenției din 07.03.2024, a fost publicat anunțul cu privire la anunțarea concursului de angajare în cadrul ANTA dintre care la 4 (patru) funcții vacante de inspector principal în cadrul Direcţiei Supraveghere şi Control Operațiuni de Transport Rutier, funcții identice şi echivalente deținute în cadrul DCTR până la reorganizare. Funcția vacantă de inspector principal al Direcţiei Supraveghere şi Control Operațiuni de Transport Rutier au devenit vacante în urma reorganizării unor direcții ale agenției, inclusiv şi a Direcţiei Control Transport Rutier, în baza hotărârii Guvernului nr.890

din 23.11.2023, insă reclamantului nu i-a fost modificată şi/sau înaintată o altă ofertă a unei funcții identice şi echivalente, ca în cazul angajatului Sergiu Cebotari şi a altor angajaţi.

Consideră că prin înaintarea ofertei de specialist principal în cadrul Direcţiei analiza riscurilor, planificare şi raportare al Agenției, directorul realizează acțiuni de răzbunare, răfuială şi de descriminare în privința reclamantului.

Astfel, prin manifestarea unui astfel de comportament, i se încalcă drepturile de a beneficia de egalitate de şanse la locul de muncă, la procesul de dezvoltare profesională continuă şi la promovarea în funcție prevăzute de Constituția Republicii Moldova, Codul Muncii şi de legea nr.158 din 04.07.2008 cu privire la funcția publică şi statutul funcționarului public.

La 22.03.2024, s-a emis ordinul nr.17***** prin care a fost eliberat din funcția publică deținută în temeiul prevederilor art.63 alin.(1) lit.c) al legii nr.158/2008, drept urmare a intrării în vigoare a noului statut de personal, reducerea efectivului de personal și lichidarea funcției, ținând cont de refuzul ofertei de muncă în funcția de specialist principal al Direcției Juridice.

În vederea apărării drepturilor sale a înaintat o plângere părții pârâte, prin care a solicitat constatarea faptului descriminării în muncă din partea conducerii ANTA în privința sa, iar la 24.06.2024, prin scrisoarea nr.03/1122, termenul de examinarea plângerii a fost prelungit cu 60 de zile. La 15.07.2024 a recepționat decizia nr.***** din 28.06.2024, prin care i-a fost respinsă plângerea ca inadmisibilă.

Consideră decizia ca fiind nemotivată și pasibilă anulării din considerentul că drept criteriu protejat este dreptul la muncă la stabilitatea în funcția publică, iar în speță angajatorul nu a respectat acest principiu tratând reclamantul în raport cu alții pe criteriu de subectivitate.

Remarcă că a fost discriminat direct şi indirect pentru faptul că nu i-au fost asigurate principiile de bază ale muncii: asigurarea egalității în drepturi a tuturor salariaților, fără nici o discriminare, la avansare în serviciu, luându-se în considerare productivitatea muncii, calificarea şi vechimea în muncă în specialitate, precum şi la formare profesională, reciclare şi perfecționare.

Acțiunile menționate, comise şi admise de către conducerea ANTA, întrunesc elementele răspunderii pentru încălcarea egalității în domeniul muncii manifestată prin orice deosebire, excludere, restricţie sau preferinţă, bazată pe criteriu de rasă, naţionalitate, origine etnică, limbă, religie sau convingeri, sex, vârstă, orientare sexuală, dizabilitate, opinie, apartenenţă politică sau pe orice alt criteriu, care are ca efect limitarea sau subminarea egalităţii de şanse sau de tratament la angajare sau la concediere, în activitatea nemijlocită şi în formarea profesională, precum şi pentru hărţuirea, adică manifestarea de către directorul ANTA, a comportamentului, care a adus la crearea unui cadru de intimidare, ostil, degradant, umilitor sau ofensator la locul de muncă, realizat în privința reclamantului.

Consideră că prin astfel de acțiuni și manifestări de comportament, a fost hărţuit, intimidat, degradat, umilit, ofensat și atacat psihologic la locul de muncă. La fel, a indicat că acțiunea de discriminare manifestată din partea conducătorului ANTA în privinţa sa este una continuă.

Punctează că prin hotărârea Judecătoriei Chişinău sediul Rîşcani din 26.07.2024 s-a admis parţial cererea de chemare în judecată depusă către ANTA, prin care s-a dispus anularea refuzului nr.02/2-1-744 din 12.02.2024 şi a ordinului nr.17***** din 22.03.2024 cu privire la eliberarea din funcţie publică; s-a obligat Agenția Națională Transport Auto să emită actul administrativ individual favorabil privind restabilirea lui Storojuc Victor în funcție echivalentă cu cea deținută anterior încetării raportului de muncă; s-a încasat de la Agenția Națională Transport Auto în beneficiul lui Storojuc Victor prejudiciul moral în mărime de 30 000 (trei zeci mii) lei; s-a încasat de la Agenția Națională Transport Auto în beneficiul lui Storojuc Victor salariul restant pentru perioada absenței de la serviciu;

La 29.07.2024 a expediat prin intermediul poştei electronice o cerere prin care a solicitat punerea în executare a hotărârii judecătoreşti, iar la 29.07.2024 a fost telefonat de secretariatul ANTA și i s-a comunicat să se prezinte la serviciu.

Ulterior, la 30.07.2024 s-a prezentat la serviciu şi a făcut cunoştinţă cu ordinul nr.344-p din 29.07.2024 și a constatat că autoritatea nu a executat prevederile hotărârii din 26.07.2024, prin faptul că a fost emis ordinul de restabilire în funcție de inspector principal în cadrul Direcției înregistrare evidenţă şi analiză, prin ce se constată că hotărârea judecătorească nu a fost executată. Ori, prin hotărârea instanței de judecată s-a dispus anularea refuzului ANTA nr.02/2-1-744 din 12.02.2024, care a îngrădit dreptul reclamantului de a fi transferat, la cererea din 05.02.2024, în funcție de inspector principal din cadrul direcțiilor reorganizate şi anume Direcția Supraveghere şi Control Operațiuni de Transport rutier; Direcția Supraveghere şi Control Activități Conexe şi Conformare; Direcția Suport și Protecție Consumatori.

Ulterior, din cauza neexecutării hotărârii judecătoreşte, la 12.08.2024 a depus la Curtea de Apel Chișinău cererea prin care a solicitat executarea de către ANTA a hotărârii.

<u>Argumentele pârâtului:</u>

Pârâtul-Consiliul pentru egalitate (în continuare Consiliu) la 05.02.2025 a depus referință (f.d.46-48). Potrivit referinței s-a indicat că domeniul de activitate al Consiliului este reglementat de legea nr.121/2012 cu privire la asigurarea egalității și de legea nr.298/2012 cu privire la activitatea Consiliului pentru egalitate.

Prin declararea plângerii inadmisibile, prin decizia nr.*****, Consiliul şi-a exercitat dreptul discreţionar în limitele legale şi conform scopului acordat prin lege. Art.14^1 din legea nr.121/2012 cu privire la asigurarea egalității reglementează expres cazurile când plângerea urmează a fi declarată inadmisibilă.

La 26.03.2024, a fost înregistrată plângerea privind pretinsa discriminare depusă de reclamant. În plângere, reclamantul a indicat faptul că din 2015 își desfășoară activitatea în cadrul Agenției Naționale Transport Auto, iar din 2022 deține funcția de inspector principal al Direcției control transport rutier.

Din examinarea plângerii s-a conchis că aceasta nu conține fapte care permit stabilirea prezumţiei existenţei unui fapt de discriminare. Astfel, urmează a fi stabilite dacă faptele prezentate întrunesc toate condițiile necesare pentru a institui la caz prezumţia discriminării, analiză bazată pe informațiile furnizate de petiţionar. Fără a verifica dacă plângerea întruneşte condițiile de admisibilitate, ar fi încălcată procedura prevăzută de lege.

Plângerea reclamantului a fost soluționată în conformitate cu art.2, 13 şi 14^1 din legea nr.121/2012 cu privire la asigurarea egalității, iar în procesul de examinare a plângerii nu a fost reținută nici o formă de discriminare prevăzută de art.2 din lege, prin ce a fost stabilit că plângerea reclamantului nu conține fapte care permit stabilirea prezumţiei existenței unui fapt de discriminare.

Analiza juridică a cazului impune, în primul rând, aprecierea noţiunii de „prezumţie” din perspectiva cadrului legal pertinent speţei şi a principiilor de drept. Prezumţia rezidă în determinarea existenţei unor elemente factuale suficiente şi coerente care să indice posibilitatea unui tratament diferențiat (comportament nedorit/tratament mai puțin favorabil) bazat pe un criteriu protejat sau, altfel spus, pe o caracteristică obiectivă identificabilă, care a determinat comportamentul discriminator.

Pârâta accentuează că în cazurile de discriminare, criteriul protejat reprezintă unul din elementele constitutive care determină existența unei fapte de discriminare. Astfel, criteriul protejat reprezintă elementul care generează tratamentul discriminator şi care nu ar trebui să aibă relevanță în exercitarea unui drept, libertăți, interes legitim sau beneficiu prevăzut de lege. În lipsa elementelor enunțate, cumulativ, nu poate fi instituită prezumţia existenţei unei fapte de discriminare.

Faptele relatate în plângerea ce a format obiectul cauzei nr.***** nu au fost în măsură să contribuie la stabilirea prezumţiei existentei unui fapt de discriminare, iar în lipsa criteriului protejat, Consiliul a constatat că plângerea nu conținea toată informația prevăzută de art.13 alin.(2) din legea nr.121/2012, necesară stabilirii prezumţiei existenței unui fapt de discriminare, respectiv faptele deplânse nu au putut fi încadrate în vreo formă de discriminare prevăzută de art.2 din Lege.

Pretinsa deosebire, excludere, restricție ori preferinţă în drepturi şi libertăți, interese legitime și beneficii, care nu este determinată de criteriul protejat, nu poate constitui discriminare prin prisma legii nr.121/2012 cu privire la asigurarea egalității.

A concluzionat Consiliul că faptele deplânse în cauza nr.***** nu corespund criteriilor de admisibilitate reglementate la art.14' din legea nr.121/2012 cu privire la asigurarea egalității.

Notează că plângerile depuse neapărat urmau să conțină fapte ce pot fi încadrate într-o formă de discriminare, prevăzută de art.2 din legea nr.121/2012 şi care nu ridică excepţiile de restituire prevăzute în art.14 alin.(1) şi cele de inadmisibilitate stabilite la art.14[1] din lege.

În spetă, din cauza omisiunii menționate mai sus (criteriul protejat), a fost în imposibilitate de a constata la caz discriminarea invocată în plângere. În lipsa unor dovezi preliminare, nu poate fi justificată inițierea unei proceduri detaliate de constatare a existenței sau inexistenței faptei de discriminare.

Persoana care se consideră victimă a discriminării trebuie să descrie faptele şi să prezinte probe, astfel încât să caracterizeze cumulativ fiecare element al formei de discriminare aplicabile situației sale particulare.

În speţă, reclamantul nu şi-a exercitat sarcina probei sub aspectul instituirii prezumţiei existenței unui fapt de discriminare, astfel precum solicită cadrul legal. Lipsa criteriului protejat care ar fi stat la baza pretinselor fapte de discriminare reclamate, denotă că reclamantul a eşuat în instituirea prezumţiei discriminării. Lipsa faptelor necesare pentru a contura o aparenţă rezonabilă de discriminare justifică soluția adoptată de Consiliu.

La fel, reclamantul nu demonstrează în ce fel decizia nr.***** ar depăşi limitele proporționalității sau ar crea un dezechilibru între interesele protejate de lege și situația sa individuală.

De asemenea, consideră Consiliul că sunt declarative, neavând un suport probant elocvent, şi pretenţiile înaintate de reclamant în latura temeiniciei deciziei emise. Or, declararea inadmisibilității plângerii este fundamentată juridic având la bază prevederile art.14[1] alin.(1) lit.a) din legea nr.121/2012.

A subliniat că nu a respins plângerea depusă de reclamant, dar a declarat-o inadmisibilă, deoarece aceasta nu conținea fapte care permit stabilirea prezumţiei existenței unui fapt de discriminare. Respectiv, plângerea a fost examinată și nu respinsă.

Consideră cererea reclamantului de a obliga Consiliul la emiterea unei alte decizii una neîntemeiată, or simplul dezacord cu poziția Consiliului nu constituie temei de obligare a autorității să emită un alt act administrativ favorabil (de constatare a pretinsei faptei de discriminare).

<u>Argumentele participanților în ședința de judecată:</u>

În ședința de judecată părțile citate legal, nu s-au prezentat, iar instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa acestora.

MOTIVAREA INSTANȚEI DE JUDECATĂ

Înainte de a ajunge la concluziile de mai jos, judecătorul a reflectat în mod egal în privința tuturor probelor din dosar. În special, s-a ținut cont de legătură reciprocă și capacitatea lor de a răspunde specific și explicit la chestiunile principale ridicate de participanți (art.130 alin.(3), (4) CPC). Astfel, instanța de judecată s-a concentrat pe acelea

argumente, dovezi și afirmații, care au importanță și sunt decisive pentru soluționarea corectă a cauzei civile (art.118 alin.(3) CPC).

Instanța de judecată și-a întemeiat hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit și pe probele cercetate în ședința de judecată.

Admisibilitatea acțiunii

Prevederile art.207 din Codul Administrativ enunță temeiurile de bază de admisibilitate a cererii de chemare în judecată formulată în instanța de contencios administrativ:

În privința primei condiții de admisibilitate se constată că decizia nr.***** din 28.06.2024 emisă de Consiliul pentru egalitate, în sensul prevederilor art.10 și 11 ale Codului administrativ, reprezintă un act administrativ individual, emanând de la o autoritate publică ca măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual, având caracter defavorabil, ori reclamantul pretinde că prin acesta i-a fost lezat dreptul la criteriu protejat.

La caz, cu referire la cele menționate, instanța reține că reclamantul revendică apărarea pe calea controlului judecătoresc a unui drept în sensul art.17 Cod administrativ și anume dreptul la protecţie împotriva discriminării. Corespunzător, condiția revendicării unui drept legitim este întrunită.

Competența pentru examinarea prezentei acțiuni, în conformitate cu prevederile art.191 alin.(1) și art.196 alin.(1) Cod administrativ revine Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), astfel, cererea de chemare în judecată fiind depusă cu respectarea dispozițiilor legale menționate.

Potrivit pct. 65 din Regulamentul de activitate al Consiliului pentru Egalitate, aprobat prin Legea nr. 298/2012, decizia Consiliului constituie un act oficial și produce efecte juridice de la data comunicării acesteia părților. Decizia poate fi contestată direct în instanța de judecată de către persoana care se consideră vătămată în drepturi, în termenul și modul prevăzut de Codul administrativ, fără necesitatea respectării procedurii prealabile.

În acest sens, instanța de judecată constată că la caz procedura prealabilă nu urma a fi efectuată, iar reclamantul a respectat procedura de contestare a deciziei direct în instanța de judecată.

La fel, ținând cont de prevederile art.209 alin.(1) lit. a) și (2), raportate la circumstanțele constatate, instanța de judecată concluzionează asupra respectării de către reclamant a termenului de depunere a acțiunii. Or, actele cauzei atestă că decizia contestată a fost emisă la 28.06.2024, iar reclamantul în cererea de chemare în judecată a indicat că decizia a parvenit la adresa acestuia la 16.07.2024, ori pârâtul nu a negat faptul dat, iar cererea de chemare în judecată a fost depusă la 12.08.2024, în interiorul termenului reglementat de art.209 al Codului administrativ.

Astfel, acțiunea este admisibilă.

<u>Legislația aplicabilă</u>

Legea nr.121 din 25.05.2012 cu privire la asigurarea egalității

Art. 1 alin.(1)- Scopul prezentei legi este prevenirea și combaterea discriminării, precum și asigurarea egalității tuturor persoanelor aflate sub jurisdicția Republicii Moldova în sferele politică, economică, socială, culturală și alte sfere ale vieții, fără deosebire de rasă, culoare, origine națională, etnică și socială, statut social, cetățenie, limbă, religie sau convingeri, vârstă, sex, identitate de gen, statut matrimonial, orientare sexuală, dizabilitate, stare de sănătate, statut HIV, opinie, apartenență politică, avere, naștere sau orice alt criteriu.

Art. 2 În sensul prezentei legi, termenii de mai jos au următoarele semnificaţii:

discriminare – orice deosebire, excludere, restricție ori preferință în drepturi și libertăți, interese legitime și beneficii ale persoanei sau ale unui grup de persoane, precum și susținerea comportamentului discriminatoriu bazat pe criteriile protejate, reale sau presupuse, în afară de cazul în care acestea se justifică în mod obiectiv și rezonabil, printr-un scop legitim și dacă mijloacele de atingere a acelui scop sunt proporționale, adecvate și necesare;

discriminare directă – tratare a unei persoane în baza oricăruia dintre criteriile protejate, reale sau presupuse, în manieră mai puțin favorabilă decât tratarea altei persoane într-o situație comparabilă, în afară de cazul în care aceasta se justifică în mod obiectiv și rezonabil, printr-un scop legitim și dacă mijloacele de atingere a acelui scop sunt proporționale, adecvate și necesare;

discriminare indirectă – orice prevedere, acţiune, criteriu sau practică aparent neutră care are drept efect dezavantajarea unei persoane faţă de o altă persoană în baza criteriilor protejate, în afară de cazul în care acea prevedere, acțiune, criteriu sau practică se justifică în mod obiectiv și rezonabil, printr-un scop legitim şi dacă mijloacele de atingere a acelui scop sînt proporţionale, adecvate şi necesare;

discriminare continuă – orice faptă de discriminare care se caracterizează prin săvârșirea neîntreruptă, în decursul unui timp nedeterminat, a acțiunii sau inacțiunii discriminatorii și care se consumă în momentul încetării acestora ori în momentul survenirii unor evenimente care împiedică această faptă;

hărţuire – orice comportament nedorit care conduce la crearea unui mediu intimidant, ostil, degradant, umilitor sau ofensator, avînd drept scop sau efect lezarea demnităţii unei persoane pe baza criteriilor protejate, reale sau presupuse;

Art. 3 Subiecţi în domeniul discriminării sînt persoanele fizice şi juridice din domeniul public şi privat.

Art.6 - Orice formă de discriminare este interzisă. Promovarea unei politici sau efectuarea unor acţiuni sau inacţiuni care încalcă egalitatea în drepturi a persoanelor trebuie să fie înlăturată de autorităţile publice competente şi sancţionată conform legislaţiei.

Art.11.-Consiliul pentru egalitate (în continuare – *Consiliu*) este o autoritate bugetară autonomă, instituită în scopul prevenirii și combaterii discriminării și asigurării egalității. Consiliul acționează în condiții de imparțialitate și independență organizațională, funcțională, operațională și financiară față de orice autoritate publică, persoană fizică sau juridică, indiferent

de tipul de proprietate și forma juridică de organizare, și față de orice persoană cu funcție de răspundere de orice nivel.

Art 12 Consiliul are următoarele atribuţii: i) examinează plîngerile privind discriminarea;

Art.13 **alin.(2)** -plângerea depusă la Consiliu trebuie să conțină o descriere a încălcării dreptului persoanei, date privind momentul în care a avut loc această încălcare, faptele și eventualele dovezi *care permit stabilirea prezumției existenței unei fapte de discriminare*, numele și adresa persoanei care o depune, precum și datele care permit identificarea persoanei despre care se presupune că a comis fapta discriminatorie.

Art.14[1] alin.(1) lit.a) -consiliul declară plângerea inadmisibilă dacă aceasta nu conține fapte care permit stabilirea prezumției existenței unui fapt de discriminare.

Art.15 alin.(1) plângerea se examinează în termen de 90 de zile, iar în cazul în care aceasta se referă la un volum complex de informații ori sunt necesare consultări suplimentare, examinarea poate fi prelungită cu cel mult 60 de zile, cu informarea părților. La examinarea plângerii, Consiliul are dreptul să solicite date și informații relevante de la orice persoană în legătură cu faptele care formează obiectul plângerii. Sarcina de a proba că fapta în cauză nu constituie o discriminare revine persoanelor despre care se presupune că au comis fapta.

(4) În urma examinării plîngerii, Consiliul adoptă o decizie motivată cu majoritatea voturilor membrilor săi. Decizia Consiliului poate include prescripții și/sau recomandări în vederea asigurării repunerii în drepturi a victimei şi a prevenirii faptelor similare pe viitor.

(5) Decizia se aduce la cunoștința persoanei care a comis fapta discriminatorie și a persoanei care a depus plângerea în termen de 15 zile de la adoptare. Consiliul este informat în termen de 30 de zile despre măsurile întreprinse, cu prezentarea eventualelor dovezi în acest sens. Decizia produce efecte de la data aducerii la cunoștință.

Aprecierea instanței de judecată în privința argumentelor și probelor prezentate de părți.

Instanța reține că prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință pe baza criteriilor prevăzute de legislația în vigoare.

Criteriile stabilite de legislația în vigoare sunt: rasă, culoare, origine națională, etnică și socială, statut social, cetățenie, limbă, religie sau convingeri, vârstă, sex, identitate de gen, statut matrimonial, orientare sexuală, dizabilitate, stare de sănătate, statut HIV, opinie, apartenență politică, avere, naștere sau orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

La caz, din materialele dosarului instanţa de judecată constată că la 25.03.2024, reclamantul a depus o plângere către Consiliul pentru prevenirea și eliminarea discriminării și asigurarea egalității în privința acțiunilor de discriminării la locul de muncă pe faptul că în contextul executării prevederilor hotărârii de Guvern nr.890 din 01.12.2023, în urma reorganizării unor direcții (Direcția Control Transport Rutier) conducerea Agenției Naționale

Transport Auto i-a prezentat o altă ofertă de funcție inferioară celei deținute anterior (f.d.9-dosar administrativ).

Reclamantul a indicat că, în urma reorganizării, numărul de unităţi s-a mărit, dar conducerea a distribuit angajații în funcții vacante cu un nivel mai jos, înfăptuind astfel acțiuni de hărţuire și discriminare asupra mai multor salariați incomozi conducerii, printre care și dumnealui.

A conchis reclamantul că prin aceste acțiuni conducerea ANTA i-a adus atingere integrității morale și psihice, ignorând prevederile Codului Muncii, și anume dreptul la demnitate în muncă şi dreptul la un climat psiho-emoțional confortabil în raporturile de muncă. În final, a solicitat Consiliului constatarea faptului discriminării în câmpul muncii.

Instanța reține că potrivit ofertei prezentate reclamantului, i-a fost oferit transferul din funcția publică de execuție de inspector principal Direcția control transport rutier în funcția publică de execuție-specialist principal Direcția analiza riscurilor, planificare și raportare (f.d.5 dosar administrativ).

Nefiind de acord cu oferta propusă, reclamantul la 05.02.2024 a depus cerere prin care a solicitat transferul în funcția de inspector principal în direcțiile reorganizate, deoarece funcția deținută la moment e echivalentă (analogică) conform atribuțiilor de serviciu cu funcția de specialist principal din cadrul direcțiilor reorganizate (f.d.4- dosar administrativ).

Prin scrisoarea nr.02/2-1-744 din 12.02.2024, reclamantului i-a fost respinsă cererea din 05.02.2024 pe motiv că în cadrul agenției, conform structurii, organigramei nu se mai regăsea funcția deținută anterior (f.d.3 dosar administrativ).

La data de 28.06.2024, Consiliul pentru egalitate a emis decizia prin care, conducându-se de prevederile art.13 alin.(2), art.14[1] alin.(1) lit.a) din legea nr.121/2012 cu privire la asigurarea egalității, pct.65 din Regulamentul de activitate al Consiliului pentru egalitate, aprobat prin Legea nr.298/2012 a decis de a declara plângerea inadmisibilă (f.d.22 dosar administrativ).

Așadar, prin faptul că la data de 26 martie 2024 a fost înregistrată plângerea reclamantului, astfel a fost inițiată procedura administrativă, care a fost finisată cu emiterea la 28.07.2024 a deciziei nr. *****, iar plângerea fiind declarată inadmisibilă. Declararea plângerii inadmisibile nu presupune în mod automat că procedura administrativă pe marginea acestei nu a fost inițiată.

Actul administrativ contestat conţine temeiurile de fapt (pct.1.1-1.5 din decizie) şi de drept (pct.2.1-2.2 din decizie), care au stat la baza emiterii acestuia.

Întrucât nu este de acord cu decizia emisă de autoritatea publică, reclamantul a depus, în termenul prevăzut de lege, acțiunea în contencios administrativ ce face obiectul prezentei cauze.

Astfel, verificând legalitatea materială a actului administrativ contestat, instanța de judecată reține că art.14 al CEDO prescrie interdicţia discriminării după cum urmează: *exercitarea drepturilor şi libertăţilor recunoscute de prezenta Convenţie trebuie să fie*

asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine naţională sau socială, apartenenţă la o minoritate naţională, avere, naştere sau orice altă situaţie. Totodată potrivit jurisprudenței CtEDO, discriminarea reprezintă tratamentul diferenţiat, fără o justificare obiectivă şi rezonabilă, a persoanelor aflate în situaţii analoage sau relevant similare.

Articolul 14 al Convenției sugerează obligația negativă a statului de a nu admite nicio formă de discriminare nejustificată a persoanelor aflate sub jurisdicția sa. Problema dacă persoanele au fost tratate diferit faţă de alte persoane, în circumstanţe similare, poate fi înţeleasă ca presupunând două elemente: 1. dacă a existat un tratament diferenţiat în ceea ce priveşte dreptul substanţial în discuţie între reclamant, pe de o parte, şi alte persoane, pe de altă parte; 2. dacă persoanele alese pentru comparaţie s-au aflat sau se află într-o situaţie analoagă ori relevant similară cu cea a reclamantului.

Tratamentele diferenţiate sunt supuse unui test de justificare rezonabilă şi obiectivă. Există mai multe elemente în acest test: 1) dacă statul a oferit o justificare; 2) dacă tratamentul diferenţiat urmăreşte un scop sau nişte scopuri legitime; 3) în caz afirmativ, (a) dacă obiectivul este suficient de important pentru a justifica limitarea unui drept fundamental; (b) dacă măsurile sunt destinate să îndeplinească obiectivul raţional referitor la acest drept; şi (c) dacă mijloacele utilizate pentru a încălca dreptul sau libertatea nu depăşesc necesarul pentru atingerea obiectivului.

În aplicarea testului de justificare obiectivă şi rezonabilă, statele se bucură de o marjă de apreciere pentru a evalua dacă şi în ce măsură deosebirile din situaţiile similare justifică un tratament diferenţiat în drept.

Totodată, instanța subliniază că sarcina de a institui prezumția existenței unui fapt de discriminare, potrivit pct.56 din Regulamentul de activitate al Consiliului aprobat prin legea nr.298/2012 revine petiționarului.

Aceasta presupune că persoana care se consideră victimă a discriminării trebuie să descrie faptele și să prezinte probe, astfel încât să caracterizeze cumulativ fiecare element al formei de discriminare aplicabile situației sale particulare.

Doar după instituirea unei prezumții de discriminare, Consiliul poate purcede la examinarea multiaspectuală a plângerii depuse, prin întreprinderea tuturor acțiunilor ce se impun în cauza dedusă examinării – solicitarea poziției părții adverse, citarea, desfășurarea unei ședințe de audieri etc.

În speță, reclamantul (petiționarul) nu și-a exercitat sarcina probei sub aspectul instituirii prezumției existenței unui fapt de discriminare, astfel precum solicită cadrul legal.

Mai mult, criteriul indicat de reclamant „dreptul la muncă la stabilitatea în funcția publică” nu poate fi reținut ca criteriu de discriminare aplicabil în sensul legii nr.121/2012 cu privire la asigurarea egalității, deoarece constituie dreptul considerat încălcat reclamantului de conducerea ANTA, dar nu acea caracteristică identificabilă sau obiectivă care a determinat pretinsa faptă de discriminare.

Suplimentar, instanța atrage atenţia că partea motivată a deciziei-pct.3.1-3.6, în mod gradual explică concluzia cu privire la constatarea faptului că petiţionarul a eşuat în instituirea în speţă a prezumţiei existenței unei fapte de discriminare.

Instanța de judecată reține că, având în vedere că plângerea depusă de reclamant nu conține fapte care ar permite stabilirea prezumției existenței unei fapte de discriminare, în conformitate cu prevederile Legii nr. 121/2012 privind asigurarea egalității și cu Regulamentul de activitate al Consiliului pentru egalitate, Consiliul pentru egalitate a apreciat în mod întemeiat că nu sunt întrunite condițiile de admisibilitate prevăzute de legislația aplicabilă.

În procesul de examinare prealabilă a plângerii, Consiliul a notat că poate să examineze doar faptele care pot fi încadrate într-o formă de discriminare, prevăzută de art. 2 din Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității și care nu cad sub incidența situațiilor de restituire prevăzute de art. 14 alin. (1) sau inadmisibilitate prevăzute de art. 14^1 alin. (1) din Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității.

Din cele enunțate instanța reține că, Consiliul corect a stabilit că plângerea nu corespunde prevederilor art.13 alin. (2) din Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității.

Astfel, dreptul discreționar al autorității publice presupune posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții juridice conforme scopului legii, art. 16 alin. (1) din Codul administrativ. Această competență nu presupune libertatea autorității de a decide arbitrar, ci obligativitatea ca opțiunea adoptată să fie legală, motivată și realizată cu bună credință, în spiritul principiului legalității.

Prin urmare, instanța constată că decizia Consiliului pentru egalitate de a declara inadmisibilă plângerea a fost emisă în exercitarea legală a dreptului discreționar, cu respectarea prevederilor legale și a scopului normei juridice aplicabile.

La fel, instanța reține că existența hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 26.07.2024, prin care a fost admisă parțial acțiunea depusă de Storojuc Victor către Agenția Națională Transport Auto, nu confirmă prezumția existenței unui fapt de discriminare.

Analizând argumentele invocate de reclamant în cererea de chemare în judecată, coroborat cu circumstanțele de fapt ale cauzei și cadrul normativ incident, instanța de contencios administrativ reține că activitatea desfășurată de autoritatea publică pârâtă este legală și întemeiată.

Aceasta s-a desfășurat în conformitate cu prevederile legale aplicabile, iar în lipsa unor probe pertinente și concludente care să infirme legalitatea actului administrativ contestat, instanța constată că nu sunt întrunite condițiile necesare pentru a adopta una dintre hotărârile prevăzute la art. 224 alin. (1) lit. a)-e) din Codul administrativ.

În același timp, instanţa de judecată conchide că încălcările revendicate prin prezenta acțiune, nu își găsesc confirmare prin prisma cadrului normativ în vigoare la data desfășurării activității administrative, argumentele părții reclamante în acest sens fiind întemeiate pe

aprecierea subiectivă a circumstanțelor de fapt constatate, respectiv interpretarea eronată a normelor de drept material.

Cu referire la argumentele secundare, instanța nu se expune asupra fiecărui argument invocat de participanții la proces, ținând cont de Avizul nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, din care rezultă că motivarea hotărârii nu trebuie înțeleasă ca necesitând un răspuns la fiecare argument invocat.

Or, potrivit jurisprudenței Curții Europene, pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea trebuie să evidențieze că, judecătorul a examinat chestiunile esențiale prezentate și nu trebuie interpretată ca impunând un răspuns detaliat la fiecare argument (Van de Hurk vs Țările de Jos, 19 aprilie 1994 , pct.61, seria A, nr.288).

Analizând normele legale citate în raport cu circumstanțele de fapt ale speţei şi materialul probatoriu administrat, instanța conchide că actul administrativ individual în privința reclamantului a fost emis de autoritatea publică pârâtă în strictă conformitate cu prevederile legale.

Prin urmare, instanța nu a constatat admiterea abaterilor la emiterea actului administrativ individual, emise în privința reclamantului de către autoritatea publică pârâtă, legalitatea acestuia nefiind pusă la îndoială de către instanța de judecată și nefiind confirmată prin careva probe pertinente și concludente de către reclamant, ceea ce în consecință constituie temei de respingere a cererii de chemare în judecată depusă de Storojuc Victor către Consiliul pentru Egalitate privind anularea deciziei nr.***** din 28.06.2024, ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu prevederile art.art.224-225, 229, 232 Cod Administrativ, instanţa de judecată

h o t ă r ă ș t e :

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Storojuc Victor către Consiliul pentru Egalitate privind anularea deciziei nr.***** din 28.06.2024 privind declararea ca inadmisibilă a plângerii cu obligarea emiterii actului administrative favorabil.

Hotărârea cu drept de atac la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunţarea hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (Sediul Rîșcani).

Preşedintele ședinței,
judecător **V. Jomiru-Niculiță**